

Abstrakt

Pokud bychom chtěli charakterizovat „Novou upřímnost“, jde především o „hnutí“, které se vyznačuje tím, že reaguje na postmoderní ironii. Neznamena to však, že se chce postmoderní ironie vzdát. Spíše ji chce demaskovat, zkritizovat, využít a přesáhnout ji. Jeffrey Eugenides je autor, který má s „Novou upřímností“ mnoho společného, především to, jak nakládá s odkazem postmodernismu. Jeho romány balancují na pomezí postmoderních technik a zároveň je kritizují. Eugenides též píše o literární americké tradici a o problémech, které pronásledují současnou americkou společnost (genderová identita, duševní zdraví, americký sen, migrace apod.). Manifest „Nové upřímnosti“ Davida Fostera Wallace, text „E Unibus Pluram“, je na jednu stranu esejí o literární fikci, na druhou stranu je to ale také text o americké (nejen) televizní kultuře. Knihy Jeffreyho Eugenidese se však z velké části vyhýbají jakémukoliv komentáři k populární kultuře, a sociálněpolitický komentář je v nich často nedostatečný. Například odkaz reaganismu v letech, kdy americký prezidentský úřad zastávali prezidentí Bush a Clinton, je v knihách zachycen jen v lehkých náznacích, stejně tak jako další problémy, které charakterizovaly osmdesátá a devadesátá léta 20. století: šíření HIV a AIDS, všudypřítomná televizní kultura a její pozdější nahrazení digitální érou, informační zahlcení a vynořující se válka proti terorismu. Zároveň romány Jeffreyho Eugenidese jen zřídka odkazují na populární hudbu, televizní pořady či politiku, ačkoli jsou napsány v devadesátých letech 20. století a na počátku 21. století. Eugenides se místo populárních referencí uchyluje k nepřetržitým odkazům na klasičtější literární kánon. Tato práce tedy k dílu Jeffreyho Eugenidese přistupuje v kontextu „Nové upřímnosti“ a považuje jeho práce za jakýsi post-postmoderní návrat k modernismu. Ačkoliv k modernismu, který už se musí vypořádávat s postmoderní ironií a její všudypřítomností v americké kultuře. Upřímnost v jeho románech je mnohem konzervativnější než ta, kterou najdeme u jeho literárních kolegů. I přesto je taková upřímnost charakterizována stejným étosem. Tato práce nejprve vymezuje klíčové charakteristiky autorů, kteří se volně řadí k „Nové upřímnosti“. Zajímá se především o to, jaké jsou rozdíly mezi autentičností a upřímností, a zkoumá, jaké požadavky má mít literární prostor, který o takovou upřímnost usiluje, s pomocí filozofie dialogu a intersubjektivitu. Dále pak tato práce analyzuje tři romány Jeffreyho Eugenidese – *The Marriage Plot* (2011, česky *Hra o manželství*, 2012), *The Virgin Suicides* (1993, česky vyšlo jako *Sebevraždy panen* v roce 2013), a *Middlesex* (2002, česky *Hermafrodit*, 2009). Jejich analýza se zaměřuje především na to, jak dané romány přepracovávají odkaz postmodernismu a jak pracují s tématy literární tradice, nostalgie a hybridity. *Sebevraždy Panen* jsou například voyeurským podobenstvím televizní kultury, které se odehrává v sedmdesátých letech 20. století na předměstí Detroitu. *Hermafrodit* je epickým románem zabývajícím se genderem a *Hra o manželství* představuje variaci na modernistický Bildungsroman, jehož nejzajímavějšími prvky jsou zájem o akademické psaní a prostředí, již zmiňovaný postmodernismus a také texty Davida Fostera Wallace.

Klíčová slova: „Nová Upřímnost“, Jeffrey Eugenides, Modernismus, Postmodernismus, Post-postmodernismus, Upřímnost, Autentičnost, Realismus, Populární kultura, Konzervatismus, Americká kultura, Literární fikce, Metafikce